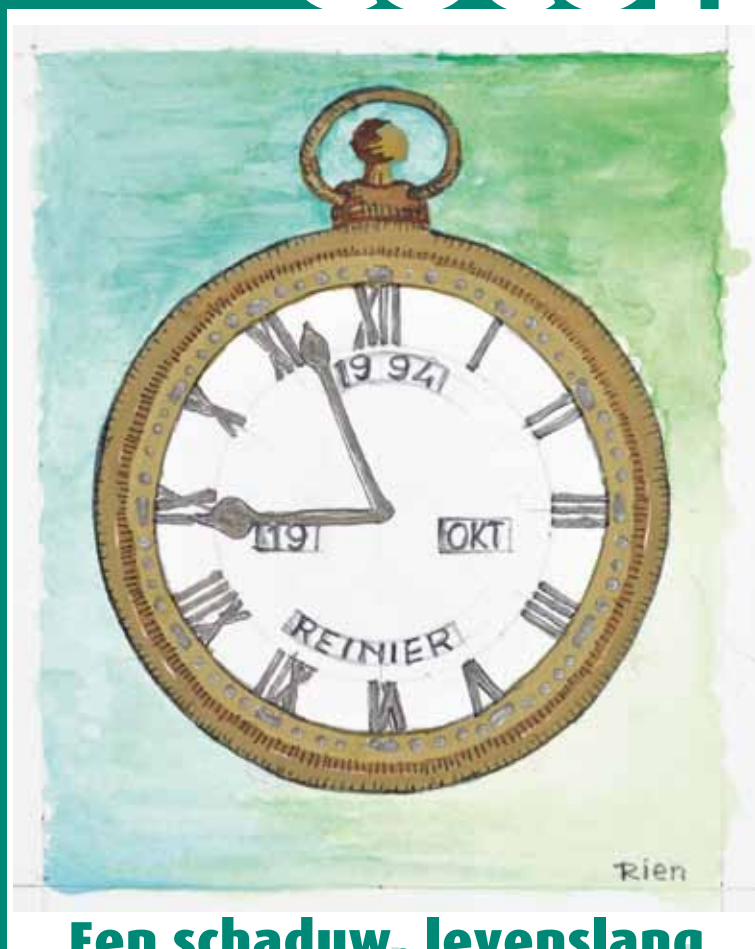

vovk
AK

Vereniging ouders van een vermoord kind

Cocon

Een schaduw, levenslang

JAARGANG 14 NUMMER 1

MAART 2014

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 14 juni 2014.
Kopij vóór 15 mei sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Een nieuw jaar dat al weer oud is als deze Cocon verschijnt. We hebben de decembermaand achter de rug. Dit klinkt nogal toberig en zo is het niet bedoeld. Maar hoe je het ook wendt of keert – het blijft een maand waarin het gemis van je kind extra pijn kan doen.

Natuurlijk is dat niet het enige moment waarin je de pijn voelt, want die pijn is er altijd omdat het gemis er altijd is en er ook altijd zal zijn, zolang wij ademen.

De dag waarop je kind geboren werd. De verjaardag, die wij thuis trouwens consequent haar geboortedag noemen, want Maaïke verjaart niet meer. De sterfdag. De dag waarop je je kind voor het laatst hebt gezien. ‘Ach, het zijn maar data’, zei iemand eens die trouwens elk jaar uitbundig zijn verjaardag viert en dan zeggen we ook niet: ‘Ach, het is maar een datum, hoor’. Het zijn allemaal mijlpalen in iemands leven, in ons leven. Dagen waarop we gedenken.

En dan denk ik aan de avond waarop Maaïke werd vermoord. De datum is al een dag die nooit vergeten wordt, maar dan zijn er ook nog de tijdstippen die op die dag een rol hebben gespeeld. Ze zou omstreeks half acht ’s avonds bij het station enkele collega’s opwachten om samen naar de stageschool te gaan, waar carnaval werd gevierd. Maar ze kwam niet en werd meteen gemist. ’s Avonds om half twaalf ging de bel bij mij thuis. Een leraar van de school: “Wij maken ons zorgen om Maaïke”. En toen was het allemaal al gebeurd: rond kwart over zes moet het drama zich hebben voltrokken. Vanaf dat moment zijn het geen willekeurige tijdstippen meer, maar cruciale momenten in haar en in ons leven. De illustratie op de voorpagina wijst ook op tijdstippen die bepalend zijn geworden in iemands leven.

Wij, de redactie, hebben ons best gedaan van deze Cocon weer een veelzijdig blad te maken met in het hart de namen en de foto’s van hen die in het tweede kwartaal zijn geboren. Dat is altijd de kern van ons blad, misschien wel de kern van ons leven. U kunt lezen over de ‘Draad des doods’, over de altaarcultuur, over Hannie Schaft (‘Het meisje met het rode haar’) en u kunt ook lezen dat de moordenaar van Hester van Nierop nu na zoveel jaar is gevonden en opgepakt.

Dat doet mij weer denken aan de eerste weken na Maaïkes dood. Hoe wij na twee dagen al dachten dat de dader nooit zou worden gevonden. De recherche verzekerde ons: ‘Wij vinden de moordenaar!’ Maar voor ons gevoel duurde het allemaal veel te lang en hoe vaak hebben we niet gedacht van iemand: ‘Die moet het gedaan hebben!’, gedachten waar we ons achteraf wel voor hebben geschaamd.

Na twee weken is er iemand aangehouden op verdenking van ‘medeplichtigheid aan de moord op Maaïke Kuiper’ en na nog een week heeft hij bekend.

Onze eerste gedachte was: ‘Gelukkig, nu komt alles weer goed!’ En de gedachte die daar onmiddellijk op volgde was: ‘Ach nee, natuurlijk niet’. Maar er was wel degelijk sprake van opluchting en er viel bij ons en onze kinderen een zware last van de schouders, want wat waren we bang: wie zou het gedaan kunnen hebben en waarom?

En dat duurde maar drie weken! Wat moet het dan voor de ouders van Hester van Nierop en met zoveel andere ouders een verschrikking zijn geweest niet te weten wie je kind heeft vermoord en waarom. Hoe houd je dat vol?

Welnu, nu is er een dader, nu zal er schuldig worden verklaard en er zal worden gestraft en zo hoort het ook.

Je moet weten dat sommige dingen niet kunnen, niet mogen en als je je daar niet aan houdt dan draai je op voor de gevolgen en zo hoort het ook. Dit heeft wat mij betreft niets te maken met gevoelens van wraak, maar wel met gevoel voor rechtvaardigheid, voor gerechtigheid.

En daarom zijn wij met de familie Van Nierop zo blij met het resultaat van jarenlange vasthoudendheid en doorzettingsvermogen. Niet omdat er nu iets afgesloten kan worden, maar wel omdat er aan de slopende onzekerheid een einde is gekomen. Wij hopen dat er ook voor die ouders van wie de moordenaar van hun kind, hun kinderen, niet gevonden is een eind komt aan hun onzekerheid.

En wij hopen dat u door het lezen van deze Cocon niet van uw stuk geraakt, dat u zich gesterkt voelt, al was het alleen maar door te weten niet alleen te staan in het verdriet dat nooit over gaat.

Namens de redactie
Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

In deze eerste Cocon van 2014 wil ik u weer op de hoogte brengen van zaken waar het bestuur nauw bij betrokken is geweest.

In oktober vond op uitnodiging van dhr. Bolhaar, voorzitter van het College van Procureurs- Generaal, het ronde tafel gesprek “Slachtofferzorg OM” plaats. Een prima gelegenheid om het OM op knelpunten te wijzen in de slachtofferzorg en te praten over verbeterpunten in de opleiding van Officieren van Justitie en Rechters.

Op verzoek van de gezamenlijke lotgenotenorganisaties vond in november in Amersfoort een bijeenkomst plaats met een groep rechters. De bijeenkomst was georganiseerd door het Ministerie van Veiligheid en Justitie en de Raad voor de Rechtspraak. De bijeenkomst kon rekenen op brede belangstelling van de lotgenotenorganisaties. Veel vragen werden door de rechters beantwoord.

Zoals ook in de vorige Cocon reeds gemeld, is het Ministerie van Veiligheid en Justitie op dit moment bezig met de voorbereiding van een wetsvoorstel om de positie van kinderen als nabestaanden van geweldslachtoffers, te verbeteren. Ondergetekende heeft de werkgroep van het ministerie die zich hier mee bezig houdt, verder bijgepraat vanuit praktijkervaring. Een eerste belangrijke stap voorwaarts is de ontwikkeling van een “protocol gezag en omgang bij partnerdoding” waar alle ketenpartners bij betrokken zijn. Tevens is in dit kader het UMC in Utrecht gestart met een onderzoek naar de gevolgen van partnerdoding bij kinderen, in opdracht van het WODC (wetenschapsbureau van het ministerie).

Tijdens de novemberbijeenkomst in Leusden hadden wij als gastspreker Gijsbert van Es, journalist bij de NRC. Het was een interessante middag waarin gesproken werd over de handelswijze van de pers bij moordzaken maar ook hoe wij als nabestaanden, de pers “gebruiken”. Voorafgaand aan de bijeenkomst vond een extra Algemene Ledenvergadering plaats waarin de steun van de leden werd gevraagd om de nauwere samenwerking met

de andere lotgenotenorganisaties te doen vertalen in de oprichting van een Federatie. De steun werd met algemene stemmen aan het bestuur gegeven.

In december vond een regulier overleg plaats tussen de lotgenotenorganisaties met vertegenwoordigers van SHN en OM in de “werkgroep Lotgenoten”. Het ontwikkelen van een nabestaandendossier is een van de belangrijkste terugkerende agendapunten.

Bestuursleden van ADS, VOVK en VVRS hebben begin januari een convenant getekend waarin de nauwere samenwerking met behoud van eigen identiteit, is beschreven. Tegelijkertijd werd een persbericht uitgestuurd. Diverse organisaties hebben inmiddels positief op deze ontwikkeling gereageerd. De Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers is nu een feit en de drie lotgenotenorganisaties zijn vol vertrouwen dat het bundelen van krachten de belangenbehartiging verder zal versterken. Inmiddels is ook een FNG website gelanceerd: www.federatie-nabestaanden-geweldslachtoffers.nl. Dank zijn wij verschuldigd aan Fonds Slachtofferhulp dat ons geadviseerd heeft met het opstellen van het convenant.

Als laatste wil ik de decemberherdenkingsbijeenkomst noemen. De opkomst was geweldig, het muzikale programma met Vocaal Ensemble Puur o.l.v. Paul Snoek was prachtig en het aansteken van de kaarsjes en het noemen van de namen van onze kinderen was ontroerend. Veel lof voor Leo Fijen die op zijn eigen wijze, de verschillende momenten van de bijeenkomst bij elkaar bracht. Het goed verzorgde dinerbuffet na afloop van het formele gedeelte van de middag, sloot een bijeenkomst af waar we met warme gevoelens aan terug denken.

Jan van Kleeff
Voorzitter

JAARVERSLAG VOVK - 2013

De VOVK is een vereniging van en voor ouders die hun kind door moord of doodslag hebben verloren. Zij heeft ten doel de belangen van ouders bij diverse partijen te behartigen en de ouders de mogelijkheid te bieden elkaar tot steun en troost te zijn. Ouders kunnen elkaar periodiek ontmoeten op bijeenkomsten in gebouw "De Kom" in Leusden. De VOVK is in 1995 opgericht en telt nu ongeveer 200 betalende leden. Zij vertegenwoordigen ongeveer 140 omgebrachte kinderen. Daarnaast biedt de vereniging de gelegenheid aan broers en zussen om elkaar te ontmoeten in Leusden.

Begin 2013 heeft het bestuur een aantal beleidspunten geformuleerd. De belangrijkste elementen zijn: ledencontact, externe contacten, tbs problematiek, rol reclassering naar nabestaanden, aandacht financiële problematiek nabestaanden en toezien op uitvoering Visie document van de staatssecretaris.

Lotgenotenbijeenkomsten:

In 2013 zijn er 6 reguliere bijeenkomsten geweest in Leusden en waren er twee speciale bijeenkomsten, te weten de **familiedag** in juni en de **herdenkingsbijeenkomst** in december. Op 21 september vond de **Dag Herdenken Geweldsslachtoffers (DHG)** plaats in Venlo

Gastprekers:

In 2013 hebben we de volgende gastprekers mogen begroeten:

Mariette van Denderen en Jos de Keijser - onderzoeksteam RUG (promotie onderzoek naar rouwverwerking na moord);

Nina Huijgen - directeur Schadefonds Geweldsmisdrijven;

Gijsbert van Es - redacteur NRC.

Tijdens de december herdenkingsbijeenkomst: **Leo Fijen** - televisiemaker en schrijver van het boek "Leven na de dood".

Familiedag:

Dit jaar vond de jaarlijkse familiedag in juni plaats op en om Chateau St. Gerlach. Ongeveer 70 ouders hadden zich aangemeld. Na onder meer genoten te hebben van Limburgse folklore met vaandeldragers en optreden van een schutterskoning en koningin werd de geslaagde dag afgesloten met een familiebuffet.

Dag van Herdenken Geweldsslachtoffers:

Dit jaar vond de herdenking plaats in Venlo. Een indrukwekkende manifestatie. Het lopen met het lint met de namen van de vermoorde kinderen dwong veel respect af bij toevallige passanten langs de wandelroute. Een evaluatie van de dag heeft plaatsgevonden. De algemene conclusie was dat de dag positief ontvangen is en uitstekend verlopen is. De volgende dag van herdenken is in Groningen in 2014.

December herdenkingsbijeenkomst:

De herdenkingsbijeenkomst vond wederom in Leusden plaats met medewerking van het koor Vocaal Ensemble Puur o.l.v. Paul Snoek. De bijeenkomst werd georganiseerd met medewerking van het team vrijwilligers. Ongeveer 90 leden bezochten de bijeenkomst met als emotioneel hoogtepunt het noemen van de namen van de vermoorde kinderen en het aansteken van een kaarsje bij hun foto. Deze traditionele ceremonie werd geleid door Leo Fijen. Zijn woorden werden door de aanwezigen zeer gewaardeerd. De bijeenkomst werd afgesloten met een informeel koud en warm buffet.

Commissie van Toezicht DHG:

Teneinde structuur en duidelijkheid te brengen in de verantwoordelijkheden van de Stichting Dag Herdenken Geweldsslachtoffers, werd er een Commissie van Toezicht (CvT) in 2012 opgezet. In CvT hebben de voorzitters van ADS, VOVK en VVRS plaats. In 2013 vond een paar keer overleg met het dagelijks bestuur van de Stichting DHG plaats.

Samenwerking lotgenotenorganisaties:

In 2013 zijn diverse gesprekken gevoerd door de voorzitters van ADS, VOVK en VVRS om tot een nauwere samenwerking te komen. Dit resulteerde in het principebesluit om gezamenlijk door te gaan in federatief verband (Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers) waarbij elke lotgenotenorganisatie eigen identiteit en karakter behoudt. In een extra ALV in november hebben de leden ingestemd om op de ingeslagen weg voort te gaan. Een convenant werd voorbereid en is begin januari 2014 door de drie organisaties ondertekend. De VOVK- bestuursleden Jan van Kleeff en Ron Sluijs werden in het FNG-bestuur benoemd tot respectievelijk Voorzitter en Secretaris.

Belangenbehartiging:

Bestuursleden hebben een of meerdere keren overleg gehad met:

- Ministerie van Veiligheid en Justitie (diverse onderdelen en werkgroepen)
- Fonds Slachtofferhulp
- Slachtofferhulp Nederland
- Fonds Geweldsslachtoffers
- Nationale Ombudsman
- Vz. College van Procureurs Generaal
- Off. en Hoofdofficieren van Justitie
- Raad voor de Rechtspraak
- Lotgenotengroep ADS
- Lotgenotenvereniging VVRS
- Rechters
- Familierechercheurs
- Politici

Medewerking werd verleend aan verzoeken van radio, tv en schrijvende pers. Er werd deelgenomen aan diverse symposia, o.a. georganiseerd door SHN en het Ministerie van Veiligheid en Justitie.

Op verzoek van de drie lotgenotenorganisaties organiseerde het Ministerie van Veiligheid en Justitie in november samen met de Raad voor de Rechtspraak in Amersfoort een bijeenkomst met rechters.

Bestuursleden participeerden in diverse werkgroepen van overheidsinstanties en SHN.

Monument “Het Onbevattelijke”:

Na gerezen problemen in de verwezenlijking van het monument “Het onbevattelijke” in De Wijk, is de bestaande Stichting De Muur opgeheven en heeft een nieuw opgerichte Stichting de taken overgenomen. Deze Stichting bestaat uit onafhankelijke en neutrale leden die geen enkele relatie hebben met de lotgenotenorganisaties. Een van de eerste zaken waar de Stichting naar gaat kijken, is nauw overleg met de lotgenotenorganisaties, is het plaatsen van naamplaatjes op het monument. In 2014 zal dit zijn beslag krijgen.

Familierechercheurs:

Trainingscentrum “De Essenburgh/trainingen” in Hierden verzorgt de cursus tot familierechercheur. Het betreft rechercheurs die gedurende een week worden opgeleid en getraind. De cursus wordt zo’n 4 keer per jaar gegeven. Al enige tijd verleent de VOVK haar medewerking aan deze cursus in de vorm van deelname van een paar van onze leden met een lezing aan het begin van de cursus. Ook in 2013 hebben een paar van onze leden aan de cursus bijgedragen.

Het Bestuur:

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 16 maart 2013 waren bestuursleden Monique Haster (algemeen bestuurslid) en Jan van Kleeff (voorzitter) aftredend. Monique Haster was helaas niet beschikbaar voor een nieuwe termijn van 3 jaar. Onder dankzegging hebben we van Monique afscheid genomen en bij gebrek aan kandidaatstelling, de ontstane vacature niet kunnen opvullen. Jan van Kleeff stelde zich herkiesbaar en werd met algemene stemmen weer als bestuurslid (voorzitter) bevestigd voor een tweede termijn van 3 jaar.

Begeleiders:

Het bestuur werd in haar activiteiten gesteund door een team van betrokken begeleiders. Zij begeleiden de rondetafelgesprekken tijdens de bijeenkomsten, helpen bij de ontvangst van nieuwe ouders en mede organiseren de herdenkingsbijeenkomst in december. Begin 2013 mochten wij een nieuwe begeleider, Diane Vivo, begroeten. Alle VOVK-begeleiders zijn werkzaam of werkzaam geweest bij SHN.

Cocon:

Het gehele jaar heeft het redactieteam van de Cocon op halve kracht gewerkt maar zijn er niettemin 4 publicaties geweest. De cocon was ook dit jaar een bindende factor en wordt door de leden zeer gewaardeerd. Vacatures voor de redactie blijven nochtans open staan.

VOVK Website:

Onze website wordt veel bezocht en is vaak de eerste stap voor ouders om met de VOVK kennis te maken. Dat legt grote verantwoordelijkheid bij het bestuur om de informatie up-to-date te houden. Het bestuur is begonnen om de website naar een hoger plan te tillen. De verwachting is dat in de loop van 2014 de gerenoveerde website kan worden gelanceerd.

Nawoord:

Een woord van dank is op zijn plaats aan Fonds Slachtofferhulp. De financiële steun van het Fonds stelt ons in staat om de bijeenkomsten in Leusden te organiseren en om speciale bijeenkomsten als familiedag en herdenkingsbijeenkomst in december een bijzondere invulling te blijven geven.

Dank is ook verschuldigd aan Leo Fijen die de opbrengsten van zijn boek “Leven na de dood” aan de VOVK gedoteerd heeft.

Inmiddels worden de lotgenotenorganisaties als volwaardig partner beschouwd in beleids-overleg met diverse partijen als het Ministerie van Veiligheid en Justitie en hulporganisaties als Slachtofferhulp Nederland en Fonds Slachtofferhulp. In 2014 zal dat overleg in toenemende mate in naam van de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers zijn.

13 februari 2014

Jan van Kleeff,
Voorzitter

MET 1 MOND SPREKEN IN DE PERS

Op 30 november 2013 was er een ledenvergadering van de VOVK in De Kom in Leusden. We begonnen met een informeel gedeelte: praten met elkaar, een broodje en een slokje drinken.

Daarna begon het formele gedeelte. De besturen van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind (VOVK), de stichting Aandacht Doet Spreken (ADS) en de Vereniging voor Veiligheid, Respect en Solidariteit (VVRs) hebben regelmatig contact met allerlei overheden en instanties. Dan is het wel zo makkelijk en effectief om als 1 club te vergaderen in plaats van drie aparte organisaties met globaal dezelfde doelstelling. Maar het is niet de bedoeling dat de drie organisaties samensmelten tot één vereniging. De oplossing is dus: vorm een federatie. Dat heeft het grote voordeel dat je als één groep kunt optreden terwijl je toch jezelf blijft. En daar ging de ledenvergadering over. Niet al onze leden waren aanwezig, maar degenen die er wel waren, vonden het een goed idee dat ons bestuur op de ingeslagen weg doorgaat. En daar was het bestuur blij mee.

Na een korte pauze kwam het tweede deel van de middag. Hiervoor had het bestuur de heer Gijsbert van Es uitgenodigd. Hij is journalist bij de NRC en schrijft wekelijks een verhaal onder de titel 'Het nabestaan'. Hierin komen – hoe kan het anders – nabestaanden aan het woord en zij vertellen hoe het is om na te bestaan.

De heer Van Es was erg benieuwd naar onze ervaringen met 'de media'. Nou, die waren erg divers: van zeer negatief tot louter positief. Negatief als men schreef zonder een woord te hebben gewisseld met de direct betrokkenen,

positief als men het gevoel had dat hen recht werd gedaan.

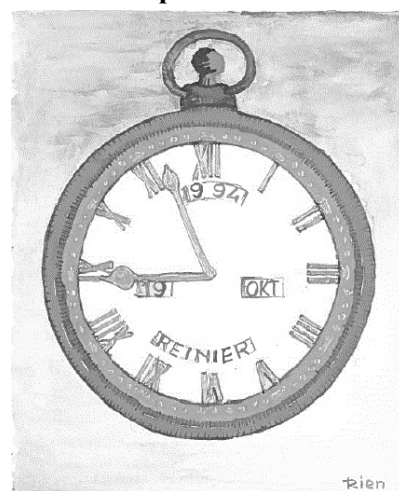
De journalist vertelde van plan te zijn een artikel te schrijven naar aanleiding van wat hij tot ons verteld heeft en wat hij van ons gehoord heeft. Een tiental leden heeft gereageerd op een schrijven van het bestuur waarin de mogelijkheid werd geboden contact op te nemen met de heer Van Es. Hij zal naar aanleiding van deze middag en eventueel nog te voeren gesprekken met hen die gereageerd hebben een artikel schrijven voor zijn rubriek 'Het nabestaan'.

De redactie heeft beloofd hem de Cocons van 2013 toe te zenden.

Het was – alweer – een boeiende middag in een vertrouwenwekkende sfeer.

Paul Kuiper

Beeltenis op het voorblad

Voorblad: Zakhorloge Reinier (Rien)

Het tekeningetje op het voorblad betreft een afbeelding van het zakhorloge van Reinier dat bij de bomaanslag op 'het moment' ook de geest heeft begeven.

HET VERHAAL VAN.....

Joël Bastiaens † 28-2-2010

Joël (23) gaat met zijn vriendin Sandra (41) mee naar een klant die beiden door het hoofd schiet. De 'klant' is zeer waarschijnlijk ingehuurd door de ex- man van Sandra waarmee zij in een -bijna afgehandelde-scheidingszaak is verwickeld. Sandra vond dat ze recht had op een veel ruimer deel van de boedel; die perikelen worden hen fataal.

Al een tijdje wil ik 'het verhaal van.... Joël' optekenen maar er wordt getwijfeld of men er wel aan toe is. Eindelijk is het dan zo ver en ik maak een afspraak met Frans Bastiaens en Loes Hamel, de los-vast bij elkaar horende ouders van Joël, in het huis van Loes.

Joël deed een opleiding MBO Internationale Groothandel en moest daarvoor stage lopen. Hij stelt de schoolleiding voor om dat in Brazilië te doen en hij krijgt daarvoor hun fiat. Op de sportschool die Joël regelmatig bezoekt, wordt hij dikke vrienden met Adriano, een Braziliaan. 'Je moet naar Brazilië gaan joh, dat is echt iets voor jou', had Adriano steeds tegen hem gezegd. Dat avontuur ziet Joël wel zitten en een broer van Adriano, in Brazilië, kan die wens invulling geven. Zo zit hij dus al in 2006 in Brazilië voor zijn stage, die hem zeer beviel. Meer nog dan de werkervaring daar, maken de cultuur en de kenmerken van dat continent indruk op Joël. Het temperament, de gemoedelijkheid, het feestelijke, allerlei zaken waarbij Joël zich prima in zijn vel voelt. Als hij vlak voor de terugreis ook nog eens verliefd

wordt, is zijn hart helemaal in warme Zuid-Amerikaanse staten.

Terug in Nederland moest hij zich inspannen voor zijn laatste schooljaar. Het valt hem moeilijk omdat zijn grote liefde niet echt dichtbij is en hij wil tussentijds per se terug. In het najaar gaat hij wederom voor een paar weken naar Brazilië. De oudere maar bijzonder pittige Sandra wordt de liefde van zijn leven. Omdat hij niet langer daar kan blijven en omdat hij zijn school toch wil afmaken, is hij in december weer terug. Sandra komt tijdens dat schooljaar twee weken naar Nederland om hier met de familie kennis te maken. Frans zijn ogen gaan twinkelen als hij zegt 'ze was ouder maar dat zag je er niet aan af, zo'n warme en levenslustige vrouw, geweldig wijf'. 'Ze waren zo ongelofelijk verliefd', zegt Loes, 'een heerlijk stel, ze hoorden echt bij elkaar'. Het laat zich raden waar Joël voor zijn laatste afstudeeropdracht voor kiest: Brazilië.

Ofschoon Joël daar geen echte baan in het vooruitzicht heeft, waagt hij zich toch in het avontuur. Daarbij kan hij wel inhaken op de expertise van Sandra. Sandra had samen met Sergio Damiani, een vastgoedtycoon waarmee ze in scheiding lag, een ingang in de makelarij gevonden. Samen gaan ze aan de slag, ze pakken allerlei handel aan en probeerden zich in de makelaardij weer op te werken. Joël is dáár het tegenovergestelde van de twijfelende jongen die hij in zijn pubertijd was. Hij kon bijvoorbeeld, wanneer de bladeren van de bomen vielen, zo somber zijn. De Braziliaanse mentaliteit werkt als een medicijn voor hem. Niet zo veel regeltjes, een open structuur, warm weer, feestjes en zijn Sandra! Binnen no-time wordt hij het Portugees machtig. Hij wordt daar als Braziliaan gezien, weliswaar met een dialect, maar toch. In een paar jaar tijd maken ze een droomstart. Ze vinden een bouwplek vlak bij zee en wonen intussen samen. Zowel Frans als Loes zijn daar ook geweest en hebben de in aanbouw zijnde woning met bewondering aanschouwd. Loes had al plannen om, als zij met pensioen zou zijn, telkens een half jaar naar Brazilië te gaan en het andere half jaar hier te zijn. Frans zag zich in de logeerkamer al over zee uitkijken. Hij had op de enthousiaste uitnodiging van Joël om samen naar de wedstrijd Brazilië-Nederland op het WK van 2010 in Zuid-Afrika, op tv te kijken gereageerd; 'ik had de

vliegtickets al in huis' zegt Frans. Joël krijgt in september 2009 een verblijfsvergunning waardoor hij eindelijk vrij in en uit kan reizen. Zo konden ze die Kerst naar Nederland komen en kon Joël zijn familie en vrienden weer ontmoeten. Voor het laatst, zou later blijken. Het leek wel een soort afscheidstournee.

Sandra's twee kinderen wonen bij hun vader en in de weekenden zijn ze vaak bij hen. De scheiding is inmiddels uitgesproken, maar Sandra neemt geen genoegen met de verdeling. Ze eist een herverdeling, omdat Damiani bezittingen zou hebben verzwegen en een perceel van 2 miljoen achter haar rug om zou hebben verkocht. Op maandag 1 maart komt de zaak voor. Eindelijk heeft Sandra een advocaat kunnen vinden die zonder ontzag voor de succesvolle zakenman, het conflict aangaat over de voogdij van hun kinderen en de na te vorderen verdeling van de onroerend goed waarde. Een stuk grond was kennelijk buiten de drie jaar eerder opgegeven boedelscheiding gehouden en inmiddels door Damiani voor een beste prijs verkocht aan een supermarkt. Tot de rechtszitting komt het echter niet.

Op zondagochtend 28 februari 2010 worden Sandra en Joël met een telefoontje naar een woning in São Luis, in het noordoosten van Brazilië, gelokt die Sandra te koop heeft staan. Ze zitten dan op het strand en Joël heeft in eerste instantie geen zin om mee te gaan naar de aspirant koper. Na aandringen van Sandra gaat hij alsnog mee. De beller blijkt echter geen geïnteresseerde huizenkoper, maar een huurmoordenaar te zijn. Als Joël de deur opendoet, wordt hij met 2 kogels door het hoofd geschoten. De moordenaar gaat naar binnen en liquideert Sandra met 3 kogels. Na zijn daad stapt de lange blanke man op zijn motor en rijdt weg.

“Die zondagavond word ik gebeld”, zegt Frans, door Adriano, in zijn gebrekkige Nederlands, “Joël is dood”! Ik: ‘hoe kan dat nou?’ Veel meer krijg ik niet mee dan dat hij dood is. Dat is het dan...en dan? Ik moet Loes bellen, maar hoe moet ik het haar vertellen? Ik probeer onze andere zoon Pascal, die in de buurt van Loes woont, aan de telefoon te krijgen maar dat lukt niet. Dan probeer ik het bij zijn schoonouders, lukt ook niet. Ik bel zijn zwager, ook niet thuis. Daarna nog een zelfde rondje waarbij ik het antwoordapparaat benut:

‘Pascal neem a.u.b. contact met me op!’ Drie uur later belt hij me en na de noodlottige mededeling besluiten we samen naar zijn moeder te gaan. Loes ligt al op bed en haar voorgenomen nachtrust wordt abrupt beëindigd. Een nachtmerrie komt er voor in de plaats. Wat moeten we nu op dat ene berichtje? We bellen de politie maar die weet natuurlijk helemaal nog niets van de zaak. De andere ochtend krijgen we via Buitenlandse Zaken de bevestiging: Joël is echt dood.

“Gelukkig heb ik hem nog gezien” zegt Loes. Mede op advies van de casemanager van slachtofferhulp heeft ze dat aangedurfd. “ik wilde hem zo graag zien en vastpakken’, vervolgt ze. “hoewel vaak in mijn beeld zijn gehavende gezicht voorbij komt, vind ik het toch fijn dat ik hem nog kon aanraken en zien, anders zou ik niet het gevoel hebben afscheid van hem genomen te hebben. De rendez-vous van de laatste tijd op Schiphol, bij het uitzwaaien van Joël, heeft de gebrouilleerde houding van Frans en Loes in gematigder proporties gebracht. Het blijkt een voordeel te zijn voor de zware tijd die voor ze ligt. Pas drie weken later wordt Joëls lichaam overgevlogen. Uiteindelijk wordt Joël in Huizen begraven.

In Nederland had Joël al eerder een Braziliaans vriendinnetje. Zij woonde en werkte hier en zij konden het goed met elkaar vinden. Joël bleef ook later tijdens zijn relatie met Sandra contact houden met haar; zij kende Sandra ook. Van die vriendin kreeg Joël zijn eerste Portugese taallessen; zij was ook helemaal kapot van het overlijden van Joël. Van haar hoorden we dat de huurmoordenaar een half uurtje na zijn daad in de kroeg loslippig is geworden. Kennelijk heeft hij geroepen ‘ik heb een witte en een zwarte kip gemold’ Of dat hem fataal is geworden of dat het onderdeel was van een plan van de ‘vastgoedtycoon’, feit is dat hij binnen een week is omgebracht. Zowel het vervolg in de moordzaak op Joël en Sandra, als daaropvolgende zaken, alles wat in of naar de omgeving leidt van de plaatselijk zeer bekende vastgoedmagnaat, sterft een zachte dood. Frans en Loes hebben inmiddels genoeg verhalen gehoord waaruit blijkt dat de macht die van dit imperium afkomt, voldoende is om elke inbreuk daarop in de kiem te doen smoren. Ongewild is Joël dus meegezogen in de schermutselingen tegen dat imperium door de volgende dag geplande rechtszaak van zijn

vriendin tegen haar ex-man. Dat was achteraf de mening van veel kennissen van Joël en Sandra, evenals bij de zus van Sandra, Claudia. Loes vertelt dat ze in de loop van de jaren met Claudia een heel goed contact heeft gekregen. Via haar komt in het begin informatie binnen. Zij is ook de contactpersoon om alle spulletjes van Joël terug naar Nederland te krijgen. Ze belooft zo snel mogelijk alles te regelen, niets is echter minder waar. Vele beloftes volgen maar er komt voorlopig nog niets. Wat er wel komt is een telefoontje van Adriano naar Loes: 'ik moet jullie wat vertellen...maar dat kan niet door de telefoon'. Loes snapt het niet helemaal en uiteindelijk stelt zij voor om in oktober 2011 naar São Luis te gaan, zodat ze verder kunnen praten. Ze krijgt echter geen contact meer met Adriano.

Achteraf blijkt dat hij in coma ligt. Een duik in te ondiep water is hem fataal geworden. Hij breekt zijn nek en ruggenwervels en overlijdt een maand later. Adriano, die voor Loes in de rouwverwerking, als hechte vriend van Joël, veel betekent, wordt nog dieper in het verdriet gestort. 'Nu zijn ze alle drie dood', zegt Loes. Zus Claudia blijft als enige nog over. Wat ook overblijft, is het mysterie wat Adriano nog zo belangrijk vond om te vertellen. Hij was er op die zondagmorgen bij toen op het strand dat telefoontje kwam van die aspirant koper. Hij wist ook te vertellen dat Joël niet stond te springen om mee te gaan, maar uiteindelijk toch ging. Had het daar mee te maken of is hij intussen meer te weten gekomen? 'We zullen het nooit meer te weten komen', zegt Frans.

Sporadisch komt er nu nog wat 'nieuws' uit Brazilië. De kinderen van Sandra verblijven kennelijk bij hun oma, maar het waarom is onduidelijk. Zij weten dat er verdenkingen tegen hun vader worden geuit. Vooral door Claudia waarmee we zo'n goed contact hadden. We hadden haar van het begin af aan vertrouwd, zij had intussen zijn kleding en alle persoonlijke dingetjes van Joël en zou het opsturen. Na elke belofte kwam er weer iets anders tussen, wat zat daar toch achter? We bleven het maar proberen.

Met Frans Nederstigt, een Nederlandse jurist in Brazilië, hebben we contact gelegd en aan een door hem geadviseerde advocaat de volgende vragen voorgelegd: we willen zijn spulletjes terug; waar is het geld dat Joël daar verdiend heeft en waarom zijn die moorden gepleegd?

Na veel gehannes zijn de spulletjes pas in januari 2013 aangekomen. Alleen enkele waardevollere zaken ontbraken, waarom? Loes heeft Claudia zelfs wel eens geld toegestopt. Ook omdat Joël haar graag mocht en omdat ze graag een opleiding in de verpleging wilde gaan doen, vond Loes dat ze dat moest doen. Claudia vond dat de Nederlandse autoriteiten veel te weinig aan de zaak deden. Of haar dat nu boos maakte of dat het haar alleen maar om het geld ging, ook dat zullen we nooit meer weten. Het contact is inmiddels verbroken. Wat overblijft is alleen het juridische contact en dat is weinig bevredigend. Men komt daar gewoon niet verder. Het hoe en waarom is gewoon niet opgelost; de moordenaar is dood en weinigen hebben er baat bij om alles open te gooien. Het blijft een gesloten boek en dat maakt het wel moeilijk.

"In het begin denk je hier kom ik nooit meer overheen, maar ik heb het idee dat het toch wat beter gaat met me" zegt Loes en haar blik zoekt naar 'zijn plekje' in de hoek van de kamer en zij vervolgt. "Toen hij 13 jaar was zat hij met mijn moeder over de onderwerpen te praten van het tv-programma van Dr. Phil. Hij was al zo jong wijs en filosofisch bezig, dat ik dacht 'jongen wat gaat er toch in je koppie om'. Wie hem ook kende, men vond het allemaal een fijne en bijzondere jongen. Ook zijn kennissen en vrienden in Brazilië waren enthousiast over Joël. Men vond hem zo leuk, vriendelijk en opgeruimd, altijd goedgehumorst. 'Het komt wel goed', was een gezegde van hem. Ze vonden hem een lieverd en vooral een eerlijk mens. Ook was hij zich in Brazilië gaan toeleggen op het geloof. Daarin had hij nieuw vertrouwen gekregen. Dus ook dat er wellicht een hemel en een hiernamaals bestaan.

Wat denk jij, vraagt Loes filosofisch: denk jij dat ik Joël ooit nog op één of ander manier zal ontmoeten? Natuurlijk, denk ik dan. Zo'n pracht knul met zo veel vertrouwen in het goede en met zo veel optimisme naar de toekomst, laat zijn moeder daarin niet alleen! Voorlopig echter zullen Frans en Loes het moeten doen met alleen zijn herinneringen. Maar wel prachtige herinneringen van goud!

Rien Verbiest

De decemberbijeenkomst van onze vereniging is altijd weer een bijzonder gebeuren. Het is steeds afwachten wat voor weer het zal zijn, maar dit jaar hadden we niets te klagen. De ontvangst in De Kom bepaalt meteen de sfeer. De koffie staat klaar, handen worden geschud en we praten met elkaar.

Dit jaar was Leo Feijen onze gast en presentator, een warm mens. Centraal staat ook op deze dag het noemen van de namen van onze dierbaren en het aansteken van een kaars. Diep emotioneel en o zo belangrijk, want om hen die er niet meer zijn draait alles.

De laatste jaren is er in het middagprogramma een ruime plaats voor koorzang met pianobegeleiding. De waardering hiervoor is verschillend – hoe kan het ook anders, maar dat het indrukwekkend is, daar is ieder het wel over eens.

Vier leden dragen een gedicht voor en na het muzikale onderdeel in de kerk gaan we terug naar De Kom. En daar is volop ruimte om met elkaar te praten, ervaringen uit te wisselen, verdriet te delen maar ook vreugde.

Het koud en warm buffet waar de dag mee wordt beëindigd is prima! En zo langzaam aan nemen we afscheid van elkaar.

Een goede traditie. Dank aan bestuur, personeel van De Kom, de musici en het cateringbedrijf.

Paul Kuiper

(Gedicht)

*Is er wel troost voor dit verdriet
Of laat ik iedereen maar praten
Ik weet het niet, ik weet het niet
Maar soms voel ik mij zo verlaten*

*Is er iets dat dieper raakt
Dan klanken van muziek?
Of is ook slechts retoriek
Die mij maar droevig maakt?*

*Maar er is plaats voor mij, geen troost
Met dank aan vrienden en mijn kroost
De ruimte die dit biedt*

*Want is er plaats voor mijn verdriet
Of iemand die mijn tranen ziet
Dan voel ik dat als troost*

Paul Kuiper

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

Erik Jongepier † 11-04-1999

Op mijn zoektocht in de VOVK-ledenlijst naar een inmiddels “vergrijsd” verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven nadien verlopen is voor de nabestaanden, blij ik steken bij het jaar 1999. Er is weinig te vinden van het overlijden van Erik Jongepier (geboren op 10 maart 1977), een reden om de nabestaanden eens op te zoeken. Dus op naar Sommelsdijk!

Op mijn aanbellen, doet Marjolein Spoel, de moeder van Erik, in peignoir open en kijkt me verbaasd aan. Logischerwijs ben ik niet minder verbaasd en na wat uitwisseling van datum en tijd wordt de conclusie getrokken dat ik precies een week te vroeg ben vertrokken. ‘Ach, kom maar binnen’ zegt Marjolein, ‘dan hebben we het maar gehad ook en hoef ik aanstaande week niet slecht te slapen’.

Op mijn vraag of ze daar dan nog zo’n last van heeft bij een dergelijke afspraak zegt Marjolein: ‘het is nu bijna vijftien jaar geleden en het is wat anders dan dit -verwijzend naar de krant met daarin een stukje over moeder ‘Vaatstra’- maar ik zoek het ook niet op’. Terwijl Marjolein zich opknapt, neem ik met een kop koffie het bedoelde artikel in de krant door. Het gaat over een kort geding dat de moeder van de dan veertien jaar geleden vermoorde Marianne Vaatstra tegen de ‘kaper’ van haar dagboek inzet. Ik snap nu wat Marjolein bedoelt. Mijn bezoek is weliswaar van een andere orde dan die rechtszaak, maar

alles komt toch weer naar boven. Kennelijk speelt dat dus ook nog na vijftien jaar!

Marjolein vertelt: “We hadden pas een huis in de polder gekocht, mooi vrij in de natuur met beesten rondom en toen is het gebeurd. We moesten daar gewoon weg, daar waar zich zo iets vreselijk heeft afgespeeld, daar kon ik niet blijven wonen en na tijdelijk nog iets anders bewoond te hebben, konden we dit huis kopen. In aanvang was ik er niet erg blij mee; je voelt je immers verjaagd. Maar uiteindelijk bevalt het ons en wordt het langzamerhand weer ons thuis.

Ik ben op mijn twintigste getrouwd en we kregen twee zonen, eerst Frank en later Erik. Het huwelijk strandde al snel, doch we konden gelukkig in goede harmonie uit elkaar gaan. Na enige tijd ontmoette ik een man die me snel het hof wist te maken en me enigszins overdonderde door trouwplannen en een kinderwens naar me uit te spreken. Het huwelijk bleek echter een ramp te zijn en ik was daar dan ook amper drie jaar mee getrouwd. Onze zoon Dylan ging na een half jaar definitief bij zijn vader wonen en daarmee is de hele narigheid begonnen.

De vader van Dylan is een vreemde snoeshaan; daardoor heeft die jongen geen ideale opvoeding meegekregen. We hadden een co-ouderschap afgesproken maar daar kwam door Dylans vader niets van terecht. Afspraken werden niet nagekomen. Bezoeken op feestdagen werden door de vader van Dylan gecancelled of hij zei dat Dylan geen geld had voor de bus, of om te telefoneren, al dat soort dingen. Dylan was elk tweede weekend bij ons. Het duurde dan wel steeds een halve dag voordat hij zich weer ‘thuis’ voelde. Dat alles echter zo zou gaan aflopen, hadden we nooit kunnen bevroeden.

Sinds 1988 ben ik met Hennie getrouwd en runden we een bakkerszaak in het dorp en hadden daarmee een druk bestaan. Daarnaast zijn we lid van de toneelvereniging en dat is het dan. We gingen eigenlijk nooit weg maar omdat het die zaterdag een laatste uitvoering van het toneel betrof besloten we samen uit te gaan. Het was best leuk en we bleven daarna dan ook nog even hangen. Dylan (dan 15) was er dat weekend en Erik (22) had nog gezegd dat het niets uitmaakte dat ze uit gingen en dat het mogelijk wat later zou worden”.

Als ze 's nachts na één uur de polder inrijden naar hun woning, zien ze overal licht branden. De honden lopen onrustig heen en weer voor de deur. In alle ruimtes beneden zien ze niets en niemand. Boven op de slaapkamers van de jongens ook niets maar de deur van de badkamer staat open en daar ligt Erik badend in het bloed. Met spoed wordt 112 gebeld maar het blijkt al te laat te zijn: hij is dood.

Omdat alle lichten aan zijn, zoals ook die van de schuur die alleen te bedienen zijn vanuit de meterkast, krijgen Hennie en Marjolein een gevoel dat Dylan er mee te maken heeft. Vreemden weten immers niets van het te bedienen licht. Dylan is die nacht echter niet te vinden, pas de volgende woensdag wordt hij getraceerd.

Achteraf blijkt dat de twee halfbroers een patatje in het dorp zijn gaan halen en daarna bij de videotheek een filmpje ophalen voor thuis. Na de film te hebben gekeken is Erik naar bed gegaan. Dylan blijkt op geld uit geweest te zijn. Er was ook inderdaad geld gestolen, kleding en het telefoontje van Marjolein. Of Erik het gestommel van het zoeken heeft gehoord of op een of andere manier heeft willen reageren, feit is dat hij door het dekbed heen door een messtreek recht in zijn hart is omgebracht. Dylan is daarna op de fiets naar het dorp gegaan en heeft van daar uit een taxi naar Renesse genomen. In een hotelletje in Domburg wordt hij uiteindelijk aangehouden.

Hij was dus 15 jaar toen het gebeurde en kreeg jeugd-TBS. In het begin heb ik getracht nog contact te blijven onderhouden, het is ten slotte toch een kind van je, maar het was wel moeilijk. Op enig moment zei hij me bij een bezoek aan de inrichting dat hij me niet meer wilde zien. Hij kon mijn aanwezigheid niet gebruiken bij een nieuwe start in zijn leven!

De jeugd-TBS liep in 2004 op zijn 21^e jaar af. Bij de laatste zitting komt hij binnen zonder me een hand te willen geven. Als ik zeg, 'ja, hallo ik ben nog altijd je moeder' krijg ik een lauwe reactie, hij draait zich om en gaat lachend zijn eigen gang. Terwijl je overstuur bent van het bezoek aan zo'n zitting krijg je dat extra op je bordje. Erik mis ik, maar Dylan dus absoluut niet! Heel af en toe wil ik nog weten waar hij zit om te zien of het nog ver genoeg weg is. Ik ga mijn leven overigens niet

laten leiden door hem. Bovendien vind ik dat de dader al genoeg heeft stukgemaakt, meer krijgt hij niet van me, dat gun ik hem niet.

In de oude woning konden we dus niet blijven, die plek was zo confronterend. Met Frank en Hennie zijn we nog eens terug geweest om het af te sluiten. Er stonden daar een heleboel van die pottenbakkersdingetjes van Dylans vader. Die hebben we lekker kapot gesmeten en in de plomp gegooid, dat luchtte aardig op zeg!

We zijn ontzettend goed opgevangen door onze omgeving. Onze kennissenkring bleek bijzonder hecht, we zaten in het begin geen avond alleen en er werd zelfs voor ons gekookt. Er werd ook geen enkele schuld naar ons toegeschoven. Die warmte om ons heen werkte helend. Daarbij komt dat het ook niet in onze aard ligt het er bij te laten zitten. Hennies karakter is heel positief, zijn glas is altijd 'half vol' in plaats van 'half leeg'. We hebben dat alle twee en dat is heel motiverend.

Erik studeerde in Amsterdam analytische proces- en laboratoriumtechnologie; hij zou binnenkort zijn bul halen. Als hij thuis was hadden we het altijd fijn samen. Natuurlijk denk je nog vaak aan hem, er is altijd wel iets waardoor hij 'naar voren' komt. Maar er is ook een leven na... Daar hebben wij voor gekozen, anders zou het betekenen dat na Erik niemand meer belangrijk is. Maar ik heb ook nog een moeder, een schoonvader, een man, twee kinderen van mijn man, mijn zoon Frank en nu de kleinkinderen. We zijn een hechte en fijne familie. Met Lianne, die verloofd was met Erik, hebben we ook nog steeds een goed contact. Zij is ondertussen getrouwd en heeft twee jongens. Ook dat voelt fijn aan voor ons.

Marjolein staat op en haalt een fotoboek. 'Hier kijk, met kinderen en zeven kleinkinderen zijn we naar Turkije op vakantie geweest, onwijs gaaf was dat'!

Trots laat ze me de foto's zien van die trip en ik zie een opgeruimde vrouw die ondanks de treurnis in haar leven toch de energie heeft kunnen vinden om het geluk te willen zien in het leven om haar heen. Haar gezin en familie zijn haar levenselixer geworden en dat laat ze zich niet ontnemen. Door niets en niemand.

Bravo Marjolein, bravo Hennie!

Rien Verbiest

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Terwijl ik dit schrijf, lijkt de winter dit jaar maar over te slaan. De weersverwachting heeft het de ene keer over de winter die op de loer ligt en de andere keer dat hij nog ver weg is. Of er dit jaar nog een Elfstedentocht komt weet niemand, althans geen schaats-Elfstedentocht. In de week van Hemelvaartsdag wordt wel altijd de wandel-Elfstedentocht gelopen en daar heb ik drie keer aan meegedaan. Zo heb ik ook een keer de Nijmeegse Vierdaagse en een keer de Apeldoornse Vierdaagse gelopen. Mocht je eens wat anders willen dan Italië – ik kan het je van harte aanbevelen..

Met mijn jongste zoon ben ik eens een weekend naar Barcelona geweest. Ina, mijn vrouw, is vorig jaar een weekend met mijn jongste dochter naar Dublin geweest. Met mijn oudste zoon maak ik in de zomer jaarlijks een weekend lang een treinzwerftocht door Duitsland.

En van dit alles genieten we volop. Als ik zo eens bedenk wat we allemaal na Maaikes dood hebben gedaan, dan had ik dat van tevoren nooit durven denken. Ik dacht lang dat dit ten koste van Maaike zou gaan: zouden wij genieten terwijl zij daar voorgoed van verstoken is? Nee toch! Maar vreemd genoeg genieten we er wel van, al heeft het jaren geduurd voordat we tot het inzicht kwamen dat we er niemand een plezier mee deden door in onze cocon te blijven zitten.

We hebben zes kleinkinderen gekregen en we bewonderen onze kinderen erom dat ze dit aangedurfd hebben: een kind krijgen. Je leven zal nooit meer zijn zoals het was voor je een kind kreeg en je leven zal ook nooit meer zo zijn als voor je kind stierf.

We hebben weer alle feestdagen gehad en sommigen zijn blij dat het weer achter de rug is. Bij ons doemt dan altijd weer de 6^e februari op, de dag dat Maaike werd vermoord. Maar die dag doemt niet alleen bij ons op, ook bij onze familie, onze vrienden, Maaikes vrienden. En ook die dag zal weer voorbijgaan, maar niet ongemerkt. Zoals Maaike ook niet ongemerkt geleefd heeft. Haar leven deed er toe en dat gedenken wij.

Hartelijke groet,
Paul

Dag Paul,

Ja, zo gaan de dingen Paul, ondanks dat grote verlies, jouw lieve kind is dood, gaat het leven verder. Gaat ook ons leven verder. In tegenstelling tot dat wat je aan het begin van de grote 'rouwreis' denkt, dit kom ik nooit meer te boven, zie je jezelf weer gaan deelnemen aan het leven. Zelfs komt het zover dat je gaat genieten van alle mooie dingen die het leven te bieden heeft.

Ik heb ook wel eens zo'n dag dat ik denk, goh, wat voel ik me geweldig goed, wat ben ik blij, gelukkig zelfs. Dan zegt een stemmetje in mijn hoofd, 'hee, jij daar, kan dat zomaar weer? Gelukkig zijn? Mag dat wel?'

Dan praat ik met Caroline, vertel ik haar over de dingen die gebeuren, over dat ze nu inmiddels tante is geworden van vier kindjes, een tweeling, Josephine en Ramses en twee jongens, David en Stijn.

Dan zeg ik haar hoe het me spijt dat ze dit allemaal niet mee mag maken. En dan vertelt ze mij dat ze het allemaal meemaakt, alleen op een andere manier. Van bovenaf zagezegd.

Vandaag is ook weer zo'n dag van een geluksmoment. We staan reisklaar. We gaan een rondreis maken door Turkije met hoogtepunten van de Egeïsche Kust – van Troje tot Efeze.

Toen we onze hond hadden afgezet bij het opvangadres zei ik tegen Jos: 'Heerlijk, een week vol beloften lacht ons toe'. Zo'n week duurt veel langer dan een week thuis omdat er zoveel nieuws te zien is. Eigenlijk moeten we altijd onderweg blijven, dan lijkt het leven langer.

Caroline was ook onderweg, op zoek naar zichzelf, op zoek naar antwoorden op levensvragen waar ze mee worstelde. Haar reis werd afgebroken, haar vragen onbeantwoord. Wij bleven achter met vele onbeantwoorde vragen rondom haar dood. Voortaan reist Caroline met me mee. de vragen stel ik me niet meer. Vandaag gaat ze mee naar Turkije, vandaag rust zij in mij.

Hartelijke groet,
Wil

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2014

<i>Arco-Jan Loonen</i>	* 04-04-1972	† 15-08-1997
<i>Frans Harks</i>	* 05-04-1959	† 21-11-2011
<i>Ron Schuurman</i>	* 12-04-1977	† 07-05-2011
<i>Jason Schaap</i>	* 14-04-2009	† 16-06-2009
<i>Rik Vrolijk</i>	* 18-04-1965	† 01-07-1999
<i>Bert Meester</i>	* 20-04-1962	† 22-04-2000
<i>Gijs Jansen</i>	* 21-04-1989	† 24-01-1997
<i>Alex Walkier</i>	* 30-04-1969	† 10-07-2001
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	* 05-05-1978	† 01-05-1997
<i>Joes Kloppenburg</i>	* 07-05-1970	† 17-08-1996
<i>Martijn van Oss</i>	* 07-05-1983	† 28-12-2008
<i>Bas de Lang</i>	* 07-05-1985	† 24-09-2008
<i>Patrick van der Bolt</i>	* 11-05-1966	† 26-12-2002
<i>Niels Kooistra</i>	* 11-05-1980	† 15-08-2008
<i>Marlies van der Kouwe</i>	* 11-05-1984	† 21-09-2008
<i>Jannes G. Tillema</i>	* 13-05-1956	† 03-02-2010
<i>Monique Cabenda</i>	* 14-05-1967	† 10-01-2003
<i>Milan de Groot</i>	* 14-05-1988	† 04-03-2006
<i>Barbra de Jong</i>	* 17-05-1973	† 12-09-2002
<i>Ashana Wahl</i>	* 17-05-1993	† 09-12-2011
<i>Jolanda Horvers</i>	* 20-05-1969	† 20-02-2002
<i>Silvia Voss</i>	* 20-05-1968	† 10-12-2004
<i>Katja Suringa</i>	* 28-05-1975	† 22-02-2001
<i>Regina van Vugt</i>	* 28-05-1978	† 27-11-2001
<i>Edwina I. Pantophlet</i>	* 03-06-1981	† 05-07-2008
<i>Robiënna C.C. Reboe</i>	* 03-06-1996	† 28-05-2009
<i>Marcia Wijnen</i>	* 06-06-1974	† 23-06-1995
<i>Jessica Lavèn</i>	* 17-06-1980	† 27-07-1991
<i>Sybine Jansons</i>	* 19-06-1985	† tussen 19-01 en 24-02-1999
<i>Nadine Beemsterboer</i>	* 22-06-1986	† 02-12-2006
<i>Edward Maat</i>	* 23-06-1974	† 07-09-2011
<i>Wendy Roet</i>	* 26-06-1974	† 28-09-1995
<i>Elif Yavuz</i>	* 30-06-1980	† 21-09-2013

Arco-Jan Loonen

Frans Harks

Ron Schuurman

Jason Schaap

Rik Vrolijk

Bert Meester

Gijs Jansen

Alex Walkier

Anne de Ruijter de Wildt

Joes Kloppenburg

Martijn van Oss

Bas de Lang

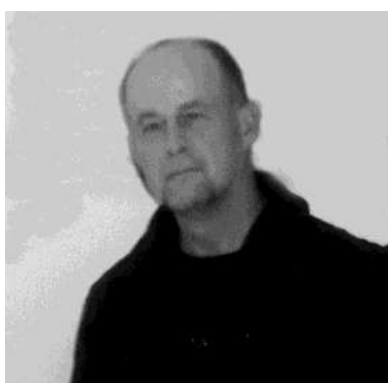
Patrick van der Bolt

Niels Kooistra

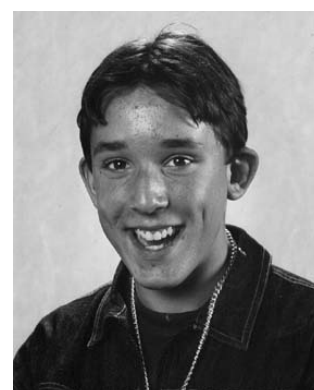
Marlies van der Kouwe

Jannes G. Tillema

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Ashana Wahl

Jolanda Horvers

Silvia Voss

Katja Suringa

Regina van Vugt

Edwina I. Pantophlet

Robiënna C.C. Reboe

Marcia Wijnen

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

Nadine Beemsterboer

Edward Maat

Wendy Roet

Elif Yavuz

RECTIFICATIE

Tot onze grote spijt zijn in de fotorubriek in het decembernummer drie namen verkeerd onder de foto's geplaatst. Zo had het moeten zijn:

Brenda Searle

Sjoerd Rutten

Shirley Hereijgers

LEUSDEN, bijeenkomst 15 februari 2014

Zaterdag 15 februari waren we als lotgenoten bijeen in Leusden, op de vertrouwde plek in De Kom. Op een cruciale datum, want het was de laatste dag waarop kopij voor de Cocon worden ingeleverd. Dus kon dit stukje nog net mee!

We waren niet met heel veel lotgenoten, maar wie er was zal onder de indruk zijn gekomen van de sfeer van vertrouwen. In die sfeer durf je je uit te spreken over wat je misschien in andere situaties niet zo gemakkelijk zegt.

We spraken met elkaar over 'wraakgevoelens', en dat zijn andere gevoelens dan boosheid en woede. Niet iedereen was vervuld van gevoelens van wraak, maar iedereen is ook niet gelijk en het gaat er dan ook niet om wie er gelijk heeft. We hebben intens naar elkaar geluisterd en hopelijk hebben we elkaar ook kunnen bemoedigen.

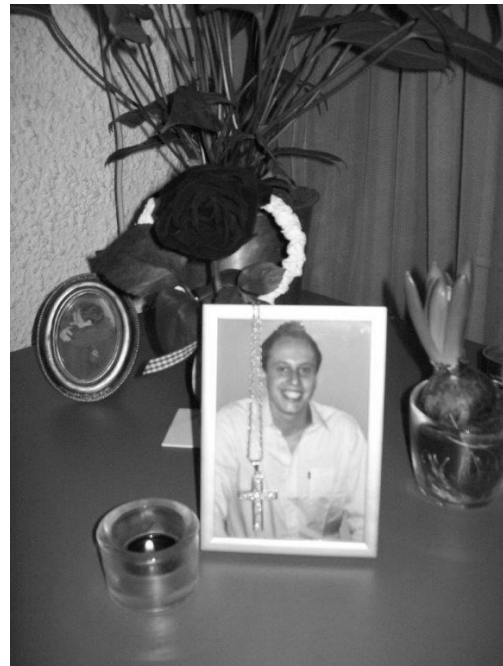
Ook bij deze lotgenotenbijeenkomsten is het een goede gewoonte om aan het begin een kaars aan te steken, een kaars die staat in een schaal gevuld met de namen van onze kinderen die er niet meer zijn, die er nooit meer zijn, maar die ook nooit uit onze gedachten zijn.

Het is goed om elkaar de ruimte te gunnen je gedachten uit te spreken zonder dat je bang hoeft te zijn verkeerd begrepen te worden. Het is goed om te beseffen dat je niet alleen bent. Het is goed om je verdriet onder woorden te kunnen brengen. Verdriet dat nog vers is of dat je al jaren met je meedraagt. Maakt dat verschil? Dat is misschien iets om op een andere bijeenkomst eens dieper op in te gaan: wat doet de tijd met jou, met je verdriet. Doet de tijd iets met jou, met je verdriet. Het is in ieder geval niet zo dat de tijd alle wonden heelt, al wordt dat nog wel eens gemakkelijk gezegd. Het is niet waar!

Paul Kuiper

HET ALTAARTJE van

Joël Bastiaens

Mijn 'altaartje' bestaat uit een foto van Joël, genomen tijdens de laatste Kerst (2009), toen hij eindelijk weer naar Nederland kon komen.

Het kettinkje, dat over de foto hangt, liet hij me toen trots zien. Niet lang daarvoor had hij het van zijn vriendin Sandra gekregen. Ik wilde het kettinkje zo graag bij me hebben, nadat het gebeurd was. Er werd mij beloofd dat het met de kist met zijn spulletjes mee zou komen. Uiteindelijk, pas na tussenkomst van een advocaat in december 2012, heb ik het gekregen.

De foto in het ovale lijstje is onze laatste kus. Het was op Schiphol, toen hij weer naar Brazilië vertrok in januari 2010. Zes weken later werd hij vermoord.

Ik zorg altijd dat er een rode roos staat, heel soms een andere bloem.
Het kaarsje brand ik elke dag.

Mijn 'altaartje' staat op het tafeltje naast mijn zitplaats op de bank. Zo heb ik hem vlak naast me, en voelt hij heel dichtbij.

Loes Hamel

PELGRIMAGE 3

In onze verkenning naar ‘het altaar’, neem ik u deze keer mee naar Het Oudheidkundig Museum in Leiden. We vinden daar een uniek exemplaar waarmee we op eigen bodem blijven, namelijk een wij-altaar in Zeeland.

Wij-altaar

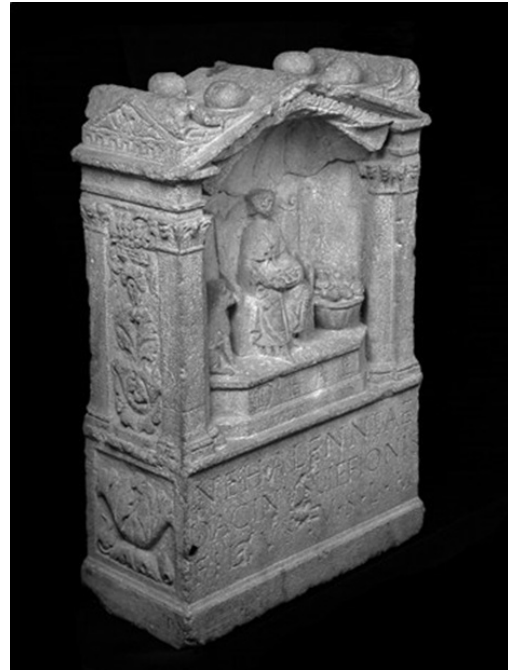
Het zogeheten wij-altaar komt van 'wijden', 'opdragen aan' en 'danken voor een gunst'.

Op twee plaatsen in Zeeland waren heiligdommen van Romeinse Tempels, een bij Domburg en een op de plek die nu midden in de Oosterschelde ligt ter hoogte van Colijnsplaat (Noord-Beveland). Dat bij Domburg is na de Romeinse tijd door de duinen overstoven, het andere is ten onder gegaan aan de golven. Daardoor waren de stenen monumenten aan het oog en aan de moedwil van latere generaties onttrokken. Te Domburg kwamen op 5 januari 1677 na zware stormen tientallen stenen van onder het duin tevoorschijn. Ook in latere jaren doken er nog enkele op. De vindplaats is nu door voortgaande afslag van het land ver in zee komen te liggen. De inscripties op de stenen vermelden de naam van een tot dan toe onbekende godin Nehalennia. De op het strand gevonden monumenten werden geborgen en in een kerk van Domburg opgesteld. In 1848 brandde deze af waardoor de meeste onherstelbaar werden beschadigd. Drie exemplaren waren echter voordien elders beland en zijn langs een omweg in het museum gekomen.

De plaats van de andere Nehalenniatempel werd pas in 1970 bekend, doordat in de Oosterschelde bij Colijnsplaat een visser fragmenten van twee altaren in zijn netten ophaalde. In opdracht van het museum ging hij systematisch zoeken en ook duikers van de genie verleenden hun medewerking. Het resultaat was overweldigend: ca. 200 altaren en beelden waarvan bijna 80 (nagenoeg) compleet. Ook fragmenten van de tempel werden opgehaald. Die tempel stond op de oever van de toentertijd veel smallere Schelde maar is, vermoedelijk in de derde eeuw, door de zee verzwolgen. De brokstukken liggen nu op een diepte van ca. 25 meter. In deze tempel werd alleen de godin Nehalennia vereerd.

Nahalenniaaltaar

Het altaar is een decoratiestuk, geen gebruiksvoorwerp. We geven ze de naam van altaar omdat ze zo in de inscripties heten: ara. Vaak heeft de bovenkant een zadeldakje dat samen met pilasters op de voorkant de suggestie van een tempeltje wekt. De voorzijde draagt soms alleen een inscriptie, in andere gevallen is het beeld van de godin in een nis uitgehouwen.

*Nehalennia-altaar, ca. 200 n.C.
Oudheidkundig Museum Leiden [i 1970/12.3]*

Nehalennia was een vruchtbaarheidsgodin en de beschermvrouwe van huis en haard, maar vooral van zeelieden. Schippers, reders en kooplieden die in de Romeinse tijd handel dreven met Engeland (Britannia) wijdden honderden altaren aan haar. Zij sloten een reisverzekering bij de godin af: bij behouden vaart zou de godin een wijgeschenk krijgen in de vorm van een altaar. Op dit altaar is de godin zittend afgebeeld met een mand vruchten en een hondje naast zich. De vruchten verwijzen naar de bescherming van de landbouw, de hond is een symbool van trouw en betrouwbaarheid van de godin ten opzichte van haar vereerders.

In de inscriptie vermelden de gevers hun naam, doel van de reis en hun uitdrukking van dankbaarheid.

Rien Verbiest

WAS HET DAT WAARD?

Hannie Schaft † 17 maart 1945

Hannie Schaft was een heldin, een vrouw uit één stuk, gesneuveld in het verzet tegen de nazi's, máár...ze was communiste. Na de oorlog werd ze daarom hevig omstreden. Dat ze communist is levert in de oorlog geen problemen op, echter na de oorlog des te meer. In 1951, tijdens de herdenking van haar herbegravenis, slaan zwaar bewapende militairen en pantserswagens in Bloemendaal een vreedzame demonstratie uit elkaar. De angst voor het rode gevaar is groter dan het eren van een meer dan moedig meisje.

Jo Schaft (16 september 1920) werd bekend onder haar schuilnaam, Hannie. Haar ouders, Pieter Schaft en Aafje Talea Vrijer, waren sociaaldemocraten die zich zeer bewust waren van de wereld om hen heen. In het gezin Schaft te Haarlem werd veel gediscussieerd over allerlei politieke onderwerpen. Hannie kreeg van thuis uit een sterk rechtvaardigheidsgevoel mee. Omdat ze graag rechter wilde worden ging ze na de HBS in 1938 rechten studeren in Amsterdam. Daar werd ze geconfronteerd met de gevolgen van de Duitse bezetter van Nederland voor haar joodse medestudenten. Ze voelde zich persoonlijk geraakt toen haar vriendinnen Philine Polak en Sonja Frenk in toenemende mate werden getroffen door anti-joodse maatregelen. Ze weigerde de loyaliteitsverklaring te tekenen die van studenten werd vereist en moest haar studie afbreken. Ze keerde in het voorjaar van 1943 weer terug naar haar ouderlijk huis in Haarlem, met Sonja en Philipe. Die doken onder bij Hannies ouders.

Hannie sloot zich aan bij de Raad van Verzet (RVV) om meer en actief verzet te bieden. Haar ouders bracht ze niet op de hoogte van de verzetsactiviteiten. Voor hun veiligheid en van hun onderduikers mochten zij zo weinig mogelijk weten. De RVV was een harde verzetsorganisatie geschoold in gewapende sabotageacties, die door haar nauwe banden met de Communistische Partij van Nederland (CPN) door andere verzetsbewegingen sterk werd gewantrouwd. Haar belangrijkste contacten hier werden de zusjes Truus en Freddie Oversteegen en Jan Bonekamp. Samen met hen pleegde ze verschillende aanslagen op Duitsers, collaborateurs en landverraders, zoals op de NSB'er en banketbakker Piet Faber (8 juni 1944), op NSB-agent van politie Willem Zirkzee (1 maart 1945) en op Ko Langendijk, een kapper uit IJmuiden die voor de Sicherheitsdienst (SD) werkte (15 maart 1945).

Niet alle aanslagen lukten: Jan Bonekamp -die voor Hannie meer dan alleen een medeverzetsstrijder was- raakte tijdens een mislukte aanslag op W.M. Ragut (21 juni 1944) dodelijk gewond. Hij stierf nadat de Duitsers nog enkele adressen van hem hadden weten los te krijgen, waaronder dat van Hannie. De Duitsers gijzelden Hannies ouders in Vught, in de hoop dat Hannie zich dan bij hen zou melden. Hannie werd door haar kameraden er van weerhouden om zich aan te geven. Ze dook onder en verfde haar haar. Na enige tijd lieten de Duitsers haar ouders vrij. Hannie veranderde na Bonekamps dood in een militante verzetsstrijdster: samen met haar vriendinnen Truus en Freddie pakte ze collaborateurs en landverraders harder en meedogenlozer aan dan ooit. Haar wraakzuchtige sabotageacties maakten haar een prioriteit voor de Sicherheitspolizei. Onder leiding van de beruchte Willy Lages opende men vanuit Amsterdam de jacht op 'het meisje met het rode haar'.

Uiteindelijk werd Hannie op 21 maart 1945 bij een Duitse wegcontrole aan de Jan Gijzekade gearresteerd, toen zij daar op de fiets met exemplaren van de illegale krant De Waarheid en een revolver in haar tas werd aangehouden. Op het politiebureau ontdekte een Duitse officier dat ze haar haar had geverfd. Ze moest haar haar wassen en haar rode lokken kwamen tevoorschijn. Toen de Duitsers haar hadden geïdentificeerd, werd haar arrestatie

aanzienlijk belangrijker en werd Hannie vanuit Haarlem naar het Huis van Bewaring in Amsterdam –het hoofdkantoor van de SD-gebracht. Zij ontkende de beschuldigingen tegen haar (vijf aanslagen en moorden) niet. Waarschijnlijk beseftte zij vrijwel meteen na de identificatie door de SD dat haar situatie hopeloos was. Een poging van Truus en andere verzetsleden om haar met een list te bevrijden, mislukte. De SD wilde Hannie aanvankelijk op de binnenplaats van de gevangenis fusilleren, maar op 17 april 1945 werd ze in opdracht van Willy Lages door een aantal Duitse SD'ers en de beruchte NSB-directeur Maarten Kuiper naar de Kennemerduinen (bij Bloemendaal) gebracht. Na een eerste schampschot van de Duitser Schmitz zou ze koelbloedig hebben gezegd: 'ik schiet beter', waarna Kuiper zijn machinepistool op haar leegschoot.

Herdenkingsmonument Kenaupark te Haarlem

Op 27 november 1945 werd het stoffelijk overschot van Hannie met militaire eerbewaring herbegraven op de Erebegraafplaats in de Kennemerduinen in aanwezigheid van Koningin Wilhelmina, prinses Juliana en prins Bernhard. Hannie werd postuum het verzetskruis 1940/1945 toegekend en de Medal of Freedom, een speciale onderscheiding van de Amerikaanse opperbevelhebber D. Eisenhower voor uitzonderlijke moed en verdienste in de strijd tegen de Duitse nationalistische vijand.

Met dank aan het Noord-Hollands Archief

Rien Verbiest

DRAAD des DOODS

1914 – 2014: honderd jaar geleden

Naar schatting 500 mensen kwamen erdoor om in de Eerste Wereldoorlog: de Dodendraad, de Draad des Doods of, op zijn Brabants, 'den Droad'. Het bestaan van de dodendraad is nauwelijks bekend. Daarom staat er sinds 2000 bij Hamont (B) een blijvend monument als herinnering aan dit vergeten stukje geschiedenis.

Monument au fil électrique

De dodendraad moest ervoor zorgen dat er geen bewoners van het bezette België naar het vrije Nederland konden vluchten; Duitsland had die arbeidskrachten immers nodig om de oorlogsindustrie draaiende te houden. De draad, of eigenlijk waren het zes draden die met een tussenafstand van 30 centimeter een hek vormden van twee meter hoog, was 180 kilometer lang en liep van Cadzand aan de Zeeuwse kust tot aan Vaals. Er stond een constante spanning op van 3000 volt. Tegenover de honderden doden staan ca. 20.000 mensen die het wel lukte door de versperring te komen. Bij de Nederlands-Belgische grens bij Teuven in de Voerstreek, bestaat een tweede 'draadmonument'.

Sub Finem

(gedicht)

*En nu nog maar alleen
het lichaam los te laten -
de liefste en de kinderen te laten gaan
alleen nog maar het sterke licht
het rode, zuivere van de late zon te zien,
te volgen - en de eigen weg te gaan.
Het werd, het was, het is gedaan.*

M. Vasalis

ZO BROER, ZO ZUS

Zaterdag 30 november 2013....

De geboortedag van mijn vermoorde zus Mariska. De leeftijd van 29 jaar mocht ze vandaag niet bereiken. De dader heeft ruim 5 jaar geleden besloten om haar leven te ontnemen. Wat eigenlijk een feestdag hoort te zijn, is nu een dag met een lach en een traan. Maar gelukkig kon ik dit vandaag delen met lotsgenoten. De broer/zussen groep kwam weer bijeen in een gezellig restaurant in Utrecht. De groep was helaas klein (Patrick, H el ene en ik) maar dat mocht de pret niet onderdrukken. We waanden ons door de heerlijke hapjes en de sfeer helemaal in het Midden Oosten. We praten over van alles. En verschillende emoties komen aan bod.

Ik kom al een aantal jaar bij de VOVK. Ik vind het contact met lotsgenoten erg fijn. Je voelt elkaar aan, je weet wat de ander mee maakt. Maar niet alleen het verdriet maar gezelligheid, geluk en vriendschap kan worden gedeeld. In mijn geval zelfs liefde. Ik heb de liefde van mijn leven via de VOVK leren kennen.

Oproep voor broers en zussen: Komen jullie de volgende keer gezellig mee? Zaterdag 5 april, 7 uur restaurant Abrikoos te Utrecht (op eigen kosten). Graag jezelf voor 2 april opgeven bij mij: (amanda_mast@hotmail.com) Dan hoop ik voor een grotere groep te mogen reserveren.

Amanda Mast

LOTGENOTENWEEKEND voor ouders van een vermoord kind

De afgelopen jaren heeft Slachtofferhulp Nederland lotgenotenweekenden aangeboden aan ouders van een kind dat door een misdrijf om het leven is gekomen. Deze weekenden blijken zeer waardevol en dragen bij aan het opnieuw toekomstgericht kunnen denken. Slachtofferhulp Nederland biedt ook in het najaar van 2014 een nieuwe serie weekenden aan.

Programma

Het programma -'Op weg naar ruimte voor de toekomst'- bestaat uit vier weekenden en een terugkomdag. Het doel van het programma is:

- * Zoeken en vinden van persoonlijke mogelijkheden om tot verwerking te komen van het verlies van uw kind.
- * Zoeken en vinden van ruimte voor het ontwikkelen van toekomstperspectief.
- * Zoeken en vinden van mogelijkheden om een veilig klimaat te scheppen voor de (eventuele) overige kinderen.

De serie weekenden wordt vooraf gegaan door een oriëntatie- en kennismakingsdag. Deze weekenden worden verzorgd in het najaar van 2014 door Stichting de Basis en vinden plaats in Doorn. Er zijn geen kosten aan deze weekenden verbonden.

Meer informatie & aanmelden

Voor meer informatie en aanmelding kunt u contact opnemen met Siekina Dalhuysen, casemanager van Slachtofferhulp Nederland via S.Dalhuysen@slachtofferhulp.nl
Tel: 06-41398374

Aanmelden kan tot uiterlijk 1 april 2014 !

Leusden 29 maart, Siekina Dalhuysen komt op 29 maart a.s. naar de VOVK-bijeenkomst in Leusden om nader uitleg te geven over deze weekenden. Dus als u twijfelt of toch meer wilt weten, bent u van harte welkom deze middag.

GELEEDPOTIGEN

Het overgrote deel van alle diersoorten behoort tot de geleedpotigen. Vooral de insecten vormen een enorm soortenrijke groep.

Wat zijn geleedpotigen?

Het zijn ongewervelde dieren die hun stevigheid krijgen van een uitwendig pantser. Zij hebben allemaal pootjes die uit meerdere stukjes - leden - bestaan. Vandaar de naam geleedpotigen. Ze hebben tussen de leden gewrichten en kunnen dus scharnieren met hun poten.

Pantser

Ze hebben een harde buitenkant die ze beschermt tegen vijanden. Een soort pantser. Dat pantser groeit niet mee, als het pantser te klein wordt kruipt het dier er gewoon uit en komt er een nieuw pantser voor in de plaats.

Goed dat ze er zijn

Alle spinnen, insecten, duizend- en miljoenpoten en kreeftachtigen horen bij de groep geleedpotigen. Sommige leven dus op het land en andere in het water. Er zijn zoveel verschillende soorten dat ze bijna niet te tellen zijn. En veel soorten zijn nog niet eens ontdekt. Geleedpotigen komen vaak in grote aantallen voor. Ze kunnen zelfs hele plagen veroorzaken. Mensen houden meestal niet zo van deze dieren, omdat we ze wat eng, hinderlijk en kriebelig vinden. Bovendien zijn de manieren waarop deze dieren zich verdedigen vaak naar. Prikken, bijten, knijpen, het voelt allemaal vervelend. En er zijn soorten bij die makkelijk ziektes kunnen overbrengen.

Het klinkt dus aanlokkelijk deze plaaggeesten volledig uit te roeien. Maar dat is absoluut geen goed idee! Veel insecten zorgen namelijk voor de bestuiving van planten. Voor zover uit: <http://www.schooltv.nl/nudn/143724/werkstukken/item/2504359/geleedpotigen/>

Vanwaar die interesse?

Vlinders behoren ook tot deze 'ongewervelde'! Vlinders zijn echter in tegenstelling tot wat hier boven geschetst wordt, toch wel een heel apart en vredelievend soort. Over vlinders valt ook heel veel te vertellen.

Laten we dat in de komende Cocons dan maar eens proberen onder het motto van: **Vlinderweetjes.**

VLINDERWEETJES

2013 was een goed vlinderjaar

Door de warme zomer gaat 2013 de boeken in als een goed vlinderjaar. Sinds het begin van de tellingen, 23 jaar geleden, was 1995 het absolute topjaar en ook in 1992 en 2003 werden meer vlinders geteld dan dit jaar, dat op de vierde plaats uitkomt. Het afgelopen jaar zijn in Nederland wel meer vlinders geteld dan in de drie jaren ervoor.

Het *bruin zandoogje* is met 55.000 keer het vaakst gezien, gevolgd door het heideblauwtje (ruim 28.000 keer). Het klein geaderd witje staat op de derde plaats. Dat blijkt uit tellingen van De Vlinderstichting. Volgens de stichting komt er met één zo'n jaar echter nog geen eind aan de gestage neergang van de vlinder. De vlinderstand loopt vanaf 1990 langzaam maar voortdurend achteruit. Aan het basisprobleem (minder en slechter leefgebied) is in 2013 niets veranderd, maar het weer zat nu eens erg mee!

De Vlinderstichting

Gedicht

*Wij zijn nog rupsen
Jij bent een vlinder
Wij moeten nog kruipen
Jij vliegt, zonder hinder
En van ons allen weet jij nog het meest...
Jij weet waarom je een rups bent geweest*

Frank van Marwijk

<http://www.hester.nu/>

De stichting Hester zet zich in voor het bestrijden van geweld tegen vrouwen in (vooral) de Mexicaanse stad Ciudad Juárez, waar in 1998 Hester van Nierop werd vermoord. Ze steunt daarbij o.a. het werk van de plaatselijke organisatie Casa Amiga.

Moordenaar Hester aangehouden na 15 jaar

Persbericht, Voorburg 24 januari

Vandaag, op 24 januari 2014 is de verdachte van de moord op Hester van Nierop aangehouden en gedeporteerd van een gevangenis in Mississippi in de Verenigde Staten, naar de gevangenis in Chihuahua, Mexico. De Mexicaanse politie herkende de verdachte aan zijn specifieke lichamelijke kenmerken, onder andere een tatoeage en een gehavend oor, op door hem zelf geplaatste foto's op Facebook. Deze kenmerken komen volledig overeen met het profiel van de dader. De verdachte, Roberto Flores, zal in Mexico worden berecht voor de moord op Hester, 15 jaar geleden gepleegd op 19 september 1998, in Ciudad Juárez.

Stichting Hester is de Mexicaanse overheid dankbaar voor haar inzet en ziet dit als een goede stap naar gerechtigheid waar de stichting Hester al jaren lang voor strijdt. Deze strijd voor gerechtigheid wordt voortgezet, ook na deze aanhouding.

Doelstelling stichting Hester

De stichting Hester is in 2005 opgericht door Arsène van Nierop, de moeder van Hester, na de moord op Hester en wil geweld tegen vrouwen in Ciudad Juárez voorkomen. Dit doet zij door het vrouwen centrum Casa Amiga in Ciudad Juárez financieel te ondersteunen bij het bieden van psychische, juridische, educatieve en maatschappelijke hulp aan Mexicaanse vrouwen en het preventief geven van voorlichting hoe geweld te voorkomen. In Nederland en Europa informeert stichting Hester overheid en media over de wantoestanden in Ciudad Juárez.

Achtergrondinformatie

In september 1998 werd de Nederlandse Hester van Nierop (28), die via Mexico op weg was naar de VS om daar een stageplaats te zoeken, dood aangetroffen in haar hotelkamer in Ciudad Juárez. Ze bleek te zijn verkracht en vermoord.

Al jarenlang worden in de Mexicaanse grensstad Ciudad Juárez honderden vrouwen verkracht en vermoord. Oorzaken van deze vrijwel dagelijks terugkerende schokkende gebeurtenissen zijn o.a. dat deze stad de grootste doorvoerhaven van drugs naar de VS is en dat veel vrouwen uit het hele land er naar toe komen om te werken in de assemblage-fabrieken. Zij zijn een gemakkelijke prooi in deze stad waar de corruptie welig tiert. Het Latijns-Amerikaanse machismo versterkt deze oorzaken.

De overheid schiet ernstig tekort door een falend rechtssysteem. Daders worden niet of nauwelijks gevonden of veroordeeld. De politie beschermt slechts de rijken en laat de armen aan hun lot over. Onderzoeken naar vermeende moordenaars vinden nauwelijks plaats. De straffeloosheid is enorm.

Namens alle leden van de VOVK, van harte gefeliciteerd met dit mooie bericht Arsène. Een bravo voor al je inzet!!! De redactie

Jouw foto

(gedicht)

Vanuit het verleden kijk je mij aan.

Een stilstaand beeld in de tijd.

Glimlach om je mond.

*Mijn blijdschap jou te kennen wordt overstemd
door het verlies.*

Al staat voor mij de tijd stil.

Ik kán je niet terug halen.

Mijn verstand zegt dat het leven verder gaat.

En in een dieper besef weet ik dat ook.

Soms raakt dat even uit het zicht.

*Maar als ik naar jouw foto kijk,
voel ik dat het ook zo is.*

Rob van der Knaap

ALS VERDRIET BLIJFT Overleven na het verlies van een zoon of een dochter

J.R. Bernstein, ISBN: 9060576071 € 19,50

Dit boek biedt hulp aan mensen die een kind hebben verloren. Het gaat over de gevolgen van deze traumatische gebeurtenis: over liefde en verlies, verandering en groei. Het geeft hoop. De schrijfster, een psycholoog en moeder, die zelf een kind heeft verloren, interviewde meer dan 50 ouders wier kind ook is ontnomen. Ze laat zien hoe de relatie tussen de ouders, en hun verhouding met andere naasten, verandert. Hoe ze andere normen en waarden hebben aangenomen. Judith Bernstein verweeft haar psychologische inzichten met de ervaringen van die ouders tot een verhaal dat zowel hartverscheurend als hartverwarmend is. Het boek is ook voor familieleden, vrienden en hulpverleners, ongeacht hoeveel jaar sinds het overlijden zijn verstreken. Zo leren ze wat ze het beste kunnen zeggen en doen om hulp te bieden op de korte en lange termijn, en welke valkuilen ze moeten vermijden. Als verdriet blijft wijst diepbedroefde ouders de uitgang van de tunnel van verdriet.

Recensie

Ieder van onze leden heeft het verlies van zijn kind ervaren als een regelrechte ramp. Ieder van ons heeft daar op zijn eigen manier op gereageerd en ieder van ons is noodgedwongen een zoektocht ingegaan zonder een echt

kompas. En dat 'kompas' wat we dachten te kunnen hanteren blijkt vaak nog te veel van slag om de juiste richting te kunnen vinden. Mede omdat de auteur van dit boek zelf een 25-jarige zoon door een dodelijke ziekte verloor, en haar expertise als psychologe, heeft ze in ieder geval het juiste kompas gevonden om daar een goed boek over te schrijven. De schrijfster geeft heel voorzichtig en aan de hand van voorbeelden aan, hoe het mogelijk wordt om, ondanks blijvend verdriet, het leven toch weer als waardevol te ervaren. Intelligent en gevoelig geschreven, met verstand van zaken. Een uitzonderlijk zinvol boek.

Rien Verbiest

KETENJOURNAAL USB

Uitgave: Ministerie van Veiligheid en Justitie
Jaargang 2 / nummer 5 / december 2013

'USB' staat voor Uitvoeringsketen Strafrechtelijke Beslissingen. De organisaties in de uitvoeringsketen werken samen aan het:
> sneller en beter uitvoeren van straffen;
> beter informeren van slachtoffers, nabestaanden en gemeenten.

“ Betere dienstverlening aan slachtoffers en samenleving”

“ De strafrechtketen zit middenin een majeure transitieperiode. Dat levert fricties op, maar het gaat u lukken! We doen het om betere prestaties te behalen en betere dienstverlening te realiseren voor degenen om wie het in wezen gaat: de slachtoffers en de samenleving. Maar ook verdachten en daders kunnen er de vruchten van plukken.”

Dit hield minister Opstelten de ruim 300 professionals uit de strafrechtketen voor, die op 27 november 2013 in Zeist bijeen waren voor een landelijk congres van het programma Versterking Prestaties Strafrechtketen (VPS). Hoe gaan we strafzaken samen sneller, slimmer en beter afhandelen en wat gaan de burger, het slachtoffer en de dader daar van merken? Daar ging het om op het VPS-congres. In een groot aantal workshops kwamen allerlei verbeteracties aan bod, zowel bij de opsporing, vervolging en berechting, als bij de uitvoering van strafrechtelijke beslissingen.

Slachtoffers en nabestaanden

De positie van slachtoffers en nabestaanden kreeg op het congres veel aandacht. Dit had alles te maken met de opening: een indrukwekkend interview met Hans van der Wal, wiens dochter Floor in 2011 door een verkeersmisdrijf om het leven kwam. Hij vertelde over “Betere dienstverlening aan slachtoffers en samenleving” zijn - positieve en negatieve - ervaringen bij zijn gang door de strafrechtketen en riep de deelnemers op slachtoffers en nabestaanden van het begin tot het eind in het proces mee te nemen.

Opsporing, vervolging en berechting

Het sneller, slimmer en beter afhandelen van strafzaken begint al in de opsporingsfase. Minister Opstelten had wat dat betreft goed nieuws. Politiemensen beschikken binnenkort over handcomputers waarmee ze ter plaatse de identiteit en openstaande sancties van aangehouden personen kunnen vaststellen. Een succesverhaal bij uitstek op het gebied van de vervolging en berechting is de ZSM-aanpak van veelvoorkomende criminaliteit. Die kwam daarom zowel in het plenaire programma, als in diverse workshops uitgebreid aan de orde.

Tenuitvoerlegging

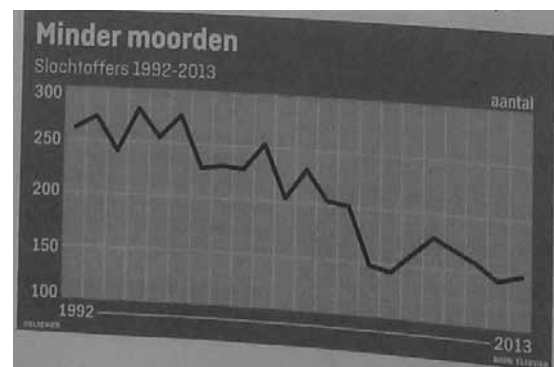
Ook aan het programma USB, waarin onder de paraplu van VPS wordt gewerkt aan een betere en snelle tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen en het beter informeren van slachtoffers, was een workshop gewijd. De workshop had de vorm van een simulatiespel, waarin de deelnemers aan den lijve konden ervaren welke veranderingen de nieuwe rolverdeling in de uitvoeringsketen met zich meebrengt.

Waarom USB? Wat houdt het programma in? Wie zijn er bij betrokken en wat moet het opleveren? Allemaal vragen waar projectleiders, communicatieadviseurs en anderen die actief bij het programma USB betrokken zijn, regelmatig mee worden geconfronteerd. Het is niet eenvoudig die vragen kort en bondig te beantwoorden. Daar heeft een clubje communicatiedeskundigen uit de keten iets op gevonden. Zij hebben een animatiefilmpje laten maken, dat in enkele minuten uitlegt waar het bij USB om gaat. Het is een handig hulpmiddel voor iedereen in de strafrechtketen die meer bekendheid aan USB wil geven.

Start de animatie door te gaan naar <http://server.rijksoverheidsvideo.nl/wmv/VenJ-300913-4761.wmv>

150 GEWELSDODEN IN 2013

Ondanks een zeer gewelddadig begin van 2013 –dertien slachtoffers in de eerste anderhalve week- is het moordcijfer in dat jaar met 150 gewelddoden uiteindelijk licht gestegen. In 2012 waren het er 142, het laagste aantal in de afgelopen 21 jaar. Dat blijkt uit het onderzoek naar moord en doodslag dat Elsevier sinds 1992 uitvoert. Recordjaar was 1995 met 281 slachtoffers. In 2011 vielen er 159 slachtoffers. Van de dertien eerste slachtoffers waren er zeven vrouw. Over het hele jaar gerekend werden 56 vrouwen vermoord, net als 2012 ruim 37 procent. Dat is bijna twee keer zo veel als het gemiddelde van de afgelopen twee decennia: 22. Van de 56 vrouwen zijn er 26 gedood door hun (ex-) partner. Dat is al jaren de grootste categorie.

De meeste doden vielen bij steekpartijen, zowel bij ruzies op straat als in woningen. 37 maal is er gebruik gemaakt van een wapen. Vooral bij liquidaties worden vuurwapens gebruikt van pistolen tot mitrailleurs. Amsterdam en Rotterdam voeren de lijst “zoals altijd” aan. In Amsterdam vielen 21 slachtoffers en in de Maasstad twintig. Er waren acht meervoudige zaken in 2013, waarbij in totaal achttien slachtoffers betrokken waren. Van hen zijn er zeven om het leven gebracht door hun eigen moeder of vader.

18 januari 2014, Elsevier

Het bitterste op aarde (gedicht)

*Dit is het bitterste op aarde: 't leed,
Dat we onze doden deden bij hun leven.
In slapeloze nachten keert het weer
En dof aansuizend op de nachtenwind beven
Krenkende woorden achteloos gezegd,
En tedere die onbesproken bleven.*

Jo Landheer

Belang kind voorop na partnerdoding ouder

18 november 2013.

Een ouder die zijn partner heeft gedood, kan niet meer automatisch afdwingen dat hun kind hem in de gevangenis komt opzoeken. De rechter gaat zo'n verzoek eerst beoordelen en bekijken of het wel in het belang van het kind is. Dit maakte staatssecretaris Teeven maandag bekend. Nu is het nog zo dat een minderjarig kind gedwongen kan worden om de vader (of moeder) op te zoeken in de gevangenis omdat die recht heeft op een omgangsregeling. Ook als een kind of de voogd dat contact helemaal niet wil omdat de ene ouder de ander heeft gedood.

Zwaardere straf bij meer delicten

11 december 2013.

Wie in één rechtszaak voor meerdere misdrijven terecht staat, kan straks zwaarder worden gestraft. Minister Ivo Opstelten heeft een dergelijk plan woensdag voor advies naar verschillende instanties gestuurd. De rechter kijkt in zo'n zaak met verschillende delicten waar de hoogste straf op staat. Hij of zij kan daar nu nog een derde daarvan bij optellen. Als het aan Opstelten ligt, wordt dat de helft. Volgens de huidige regels moet de rechter ook rekening houden met alle voorgaande veroordelingen van iemand die voorkomt voor een ouder delict, dat hij vóór genoemde veroordelingen heeft gepleegd maar bijvoorbeeld niet eerder kon worden bewezen. Straks hoeft hij of zij slechts rekening te houden met één zo'n veroordeling (de eerste van de tussenliggende reeks) en kan er dus ook een strengere straf worden opgelegd. Opstelten vindt het niet redelijk „een regeling te handhaven die op een criminele carrière de premie stelt van straffeloosheid voor oude feiten”.

Teeven begrijpt kritiek VOG niet

16 januari 2014.

Staatssecretaris Teeven is niet zo onder de indruk van kritiek op zijn plan om vaker een Verklaring Omtrent Gedrag (VOG) te weigeren. Nu kan dat alleen bij mensen met een strafblad. Teeven wil de VOG zo nodig ook kunnen weigeren als iemand nog niet is

veroordeeld, maar bv wordt verdacht van zedenfeiten of moord. Mocht later blijken dat de verdenking onterecht was, dan kan een negatief besluit altijd weer worden teruggedraaid, stelt de bewindsman.

Nieuw plan toezicht advocaten

20 januari 2014.

De Nederlandse Orde van Advocaten (NOvA) moet een college van toezicht krijgen bestaande uit de landelijk deken als voorzitter en twee anderen die geen advocaat, rechter of ambtenaar zijn. Zo luidt een voorstel van staatssecretaris Teeven. Lokale dekens kunnen niet langer ieder hun eigen 'toezichtsregels' maken. De landelijk deken wordt als voorzitter van het college benoemd door de advocatuur, waardoor er volgens Teeven afstand is tot de overheid. De twee andere leden van het college verhogen de onafhankelijkheid ervan, doordat zij geen advocaat, rechter of ambtenaar mogen zijn. De staatssecretaris en de NOvA verschilden van mening over de wijze van verbetering van het toezicht. Teeven denkt nu de bezwaren van de orde weg te nemen.

Rechter kan worden geschorst

3 februari 2014.

Rechters die hun boekje op de een of andere manier te buiten gaan, kunnen voortaan worden geschorst. Dat staat in een wetsvoorstel dat minister Ivo Opstelten (V&J) naar de Tweede Kamer heeft gestuurd. Tot nu toe zijn er alleen de sancties schriftelijke waarschuwing en strafontslag. Behalve de schorsing voor maximaal 3 maanden komt daar in de toekomst ook de schriftelijke berisping bij. De mogelijkheden worden aangevuld met overplaatsing naar een ander gerecht, inhouding van bezoldiging en het 'met spoed' buiten functie stellen van een rechter, b.v. bij verdenking van een strafbaar feit.

Rechters en OM gaan beter communiceren

12 februari 2014

De samenwerking tussen rechters en het Openbaar Ministerie moet beter worden. Een speciale werkgroep, de taskforce OM-ZM, heeft daarvoor een aantal ideeën die de komende tijd worden uitgewerkt. Nu loopt de samenwerking tussen rechters en officieren van justitie vaak erg stroef. Grootste probleem is de logistiek: dossiers zijn onvolledig of worden niet op tijd aangeleverd, en dat leidt geregeld tot dubbel werk of uitstel van strafzaken.

AGENDA 2014 Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van ADS, VOVK en VVRS

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

zaterdag	22 maart	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Venlo	Limburg
zaterdag	22 maart	VVRS	jaarvergadering	Locatie: Eexterveenschekanaal	Drenthe
zaterdag	29 maart	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
zaterdag	26 april	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: IJmuiden	Noord Holland
zaterdag	10 mei	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
vr,za,zo	23,24,25 mei	ADS	Sport & Spel weekend	Buitencentrum Wilhelminaoord	Drenthe
zaterdag	24 mei	VVRS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Wolvega	Friesland
zondag	25 mei	FNG	Naamplaten aanbrenge	Locatie: landelijk monument, De Wijk	Drenthe
vr,za,zo	20,21,22 juni	ADS	Ontspanningsweekend	Buitencentrum Wilhelminaoord	Drenthe
zaterdag	28 juni	VOVK	familiedag	Locatie: n.n.b.	n.n.b.
zaterdag	23 augustus	VVRS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Eexterveenschekanaal	Drenthe
vr,za,zo	29,30,31 augustus	ADS	Kidsweekend	Locatie: De Wolfskuil, Ommen	Overijssel
zaterdag	06 september	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
zaterdag	20 september	DHG	Dag Herdenken Geweldslachtoffers	Locatie: Groningen	NL noord
zaterdag	11 oktober	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Arnhem	Gelderland
zaterdag	01 november	FNG	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: landelijke monument, de Wijk	Drenthe
zaterdag	08 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht
zaterdag	22 november	ADS	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Poeldijk	Zuid Holland
zaterdag	13 december	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst	Locatie: Leusden	Utrecht

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Jaarverslag VOVK-2013	Jan van Kleeff	3
Met 1 mond spreken in de pers	Paul Kuiper	5
Het verhaal van: Joël Bastiaens	Rien Verbiest	6
Decemberbijeenkomst 2013	Paul Kuiper	9
Troost voor dit verdriet? (gedicht)	Paul Kuiper	
Het is al zo lang geleden: Erik Jongepier	Rien Verbiest	10
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	13
Wij herdenken Leusden, 15 febr. 2014	Onze kinderen Paul Kuiper	14 18
Het altaartje van...	Loes Hamel	
Pelgrimage 2	Rien Verbiest	19
Was het dat waard	Rien Verbiest	20
Draad des doods		21
Sub Finem (gedicht)	M. Vasalis	
Zo broer, zo zus	Amanda Mast	22
Lotgenotenweekend	Slachtofferhulp	
Geleedpotigen~Vlinderweetjes	Vlinderstichting	23
Rupsen (gedicht)	Frank van Marwijk	23
Stichting Hester	Arsène van Nierop	24
Jouw foto (gedicht)	Rob van der Knaap	
Voor u gelezen	Rien Verbiest	25
Het bitterste op aarde (gedicht)	Jo Landheer	26
Nieuwsflitsen		27
Agenda		28
Inhoud		--

